

Disney

JÄÄTYNYT SYDÄN

Mitä jos Anna ja Elsa
eivät tuntisikaan toisiaan?

Tammi

Disney

JEN CALONITA

JÄÄTYNYT
SYDÄN

Suomentanut
Susanna Hirvikorpi

TAMMI
HELSINKI

Alkuteos A Twisted Tale, Conceal, Don't Feel

© 2019 Disney Enterprises, Inc.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic, or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the publisher.

Published under license by Werner Söderström LTD TA Tammi, 2020.

ISBN 978-952-04-1374-3

Painettu EU:ssa

Kaltaisilleni Frozen-faneille Joanie Cookille ja
Kristen Marinalle

J.C.

1. luku

Elsa

”Arendelin prinsessa Elsa!”

Elsa astui auringonpaisteeseen vanhempiansa varjosta. Kylän aukiolla odottanut kansa toivotti hänet tervetulleeksi pauhaavin kättentaputuksin. Paikalle oli kokoontunut satapäin alamaisia, niin nuoria kuin vanhojakin, jotka heiluttivat kuningasperheen vaakunalla koristettuja lippuja, viskelivät kukkia ja hurrasivat. Lapset istuivat korkealla isiensä harteilla, ihmisiä seisoi kärryjen päällä ja kurkisteli ulos läheisten talojen ikkunoista. Kaikki halusivat nähdä prinsessan paremmin. Elsan vanhemmat olivat tottuneet tapaamaan alamaisia, mutta 18-vuotias Elsa oli otettu mukaan virallisiin tapahtumiin vasta vähän aikaa sitten.

Hän olisi totta puhuen jäänyt mielellään varjoihin, mutta velvollisuus kutsui.

”Tervetuloa, prinsessa Elsa!” kansa huusi. Elsa ja hänen vanhempansa seisoivat tapausta varten rakennetulla korokkeella. Elsalla oli mainiot näköalat linnan porttien ulkopuolella leviävälle suurelle aukiolle, mutta samalla hänestä tuntui kuin hän olisi ollut näytteillä. Siitä varmaan olikin kyse.

”Katso! Arendelin prinsessa”, hän kuuli erään äidin sanovan pienelle tytölleen. ”Eikö hän olekin kaunis? Annapa hänelle lahjasi.”

Pikkutyttö seiso i korokkeen edessä kädessään kimp- pu purppuranpunaisia kanervia, Elsan lempikukkia. Aina kun tyttö kurotti kätensä ojentaakseen kimpun Elsalle, väkijoukko töytäisi hänet sivuun.

Elsa katsoi äitiään kysyvästi. Kuningatar nyökäytti päätään, ja Elsa laskeutui portaita kannatellen jäänsi- sen leninkinsä helmaa. Sen päällä hänellä oli tyköistuva samansävyinen jakku. Hänellä oli samanlaiset kalpeat silmät kuin äidillään, mutta hän muistutti enemmän isäänsä vaaleine hiuksineen, jotka oli yleensä kiedottu leteistä koostuvalle niskanutturalle.

”Kiitos ihanista kukista”, Elsa sanoi lapselle ja tart- tui siro i kimppuun. Sitten hän nousi takaisin korok- keelle puhuakseen kansalle. Isä oli opettanut hänelle, miten ainulaatuista valtaa sisältyi suurelle väkijoukolle puhumiseen.

”Olemme iloisia, että pääsitte kaikki paikalle todista- maan, kuinka Axel Ludenburg paljastaa kuningasperhet- tä esittävän veistoksensa, jonka hän on niin jalomielisesti lahjoittanut valtakunnallemme”, hän aloitti. Ihmiset ta- puttivat. ”Pieni muistutus vain ennen patsaan paljastus- ta. Pelkään pahoin, että pronssiin valettu hahmoni näyt- tää paljon minua nuoremmalta, koska herra Ludenburg aloitti taideteoksensa työstämisen jo vuosia sitten.”

Väkijoukko remahti nauruun, ja Elsa vilkaisi isäänsä ylpeänä. Tuon Elsa oli keksinyt itse. Isä nyökkäsi hänel- le rohkaisevasti.

”Herra Ludenburg on tehnyt kuningaskunnalle suu- renmoisen palveluksen.” Elsa hymyili kuvanveistäjälle. ”Ja nyt, pidemmittä puheitta, sallikaa minun esitellä hä- net teille.” Elsa siirtyi sivuun, ja iäkäs herrasmies astui heidän viereensä.

”Kiitos, prinsessa”, herra Ludenburg kumarsi Elsalle, niin että hänen valkoinen partansa hipoi polvia. Sitten hän kääntyi väkijoukon puoleen. ”Olen kiitollinen kuningas Agnarille, kuningatar Idunalle ja kauniille Elsa-prinsessalle, että sain luoda veistoksen heidän kunniakseen. Tervehtiköön patsas jokaista vierasta, joka matkaa lähiseutujen tai rajamaiden kylistä Arendelin linnaan ja astuu sen porttien sisäpuolelle.” Hän katsoi apulaistaan, joka syöksähti kohti suihkulähteen keskellä kohoavaa kankaalla verhottua patsasta. Poika avasi kangasta pitelevän köyden ja nykäisi sen alas. ”Täten esittelen teille Arendelin kuningasperheen!”

Väkijoukosta kuului kovaääninen henkäisy, jota seurasi haltioitunut kättentaputus.

Kuningas, kuningatar ja Elsa näkivät valmiin veistoksen ensimmäistä kertaa. Elsa muisti istuneensa mallina herra Ludenburgin laatiessa luonnoksia patsasta varten. Hän oli ollut silloin noin yksitoistavuotias, mutta vuosien myötä hän oli melkein unohtanut koko patsashankkeen. Se oli tullut puheeksi vasta vähän aikaa sitten, kun isä oli sanonut, että Elsan pitäisi puhua veistoksen paljastamistilaisuudessa.

”Onpa se kaunis”, Elsa sanoi herra Ludenburgille. Hän oli aidosti sitä mieltä.

Pronssiveistos oli kuin aikaan vangittu silmänräpäys. Herra Ludenburg oli kuvannut kuningasperheen täydellisesti. Nuorekas kuningas näytti ylväältä kruunussaan ja viitassaan kauniin kuningattarensa vieressä, jolla oli päässään tiara ja yllään loistelias puku. Heidän välissään seisoi heidän ainoa tyttärensä Arendelin prinsessa kovin nuoren näköisenä.

Kun Elsa näki yksitoistavuotiaan itsensä, hän oli pa-

kahtua. Elämä linnassa oli ollut yksinäistä ainoalle lapselle. Isän ja äidin aika kului kuningaskunnan asioita hoitaessa, ja vaikka Elsalla oli kotiopettaja ja oppitunteja riitti, hän vietti silti paljon aikaa kuljeskellen tyhjiissä huoneissa tuntien mataessa eteenpäin. Toki hänen vanhempansa pyysivät silloin tällöin tilanhoitajien ja jalosukuisten lapsia Elsan leikkiverieiksi, mutta se ei ollut sama asia kuin sisar tai veli, jonka vierellä varttua ja jolle uskoa salaisuutensa. Elsa kantoi kuitenkin surunsa yksin, sillä hän ei halunnut pahoittaa vanhempiensa mieltä. Kuningatar ei ollut voinut saada muita lapsia Elsan lisäksi.

”Eikö veistos olekin ihastuttava, äiti?” Elsa kysyi.

Kuningatar seisoivat vaieten hänen vieressään. Elsa näki, kuinka hänen siniset silmänsä tarkastelivat pronsiveistosta joka kulmalta ennen kuin hän huokaisi syvään mutta lähes äänettömästi. Hän katsoi Elsaa surua silmissään. ”Sitä se totisesti on”, hän sanoi puristaen tyttärensä kättä. ”Ihastuttava tulkinta perheestämme ja siitä millaisia olemme. Eikö vain?” kuningatar kysyi ja kääntyi kuninkaan puoleen.

Siihen nähden kuinka iloisesta tapahtumasta oli kyse, isä ja äiti vaikuttivat hiukan apeilta. Johtuiko se siitä, että patsas kuvasi aikaa, jolloin he olivat olleet paljon nuorempia? Surettiko heitä ajatella, miten nopeasti aika kului? Vaikka isä uhkui yhä elinvoimaa, hän puhui aina päivästä, jolloin Elsa astuisi valtaistuimelle. Elsa ihmetteli heidän vaisua olemustaan, mutta piti ajatuksensa omana tietonaan. Hänen ei sopinut esittää kysymyksiä vanhemmilleen kansan nähden.

”Kyllä, oikea kunnianosoitus”, isä vastasi ja katsoi Elsaa. Näytti siltä kuin hän olisi halunnut sanoa jotain

muutakin, mutta hillitsi itsensä. ”Sinun pitää kiittää alamaisiamme siitä, että he ovat saapuneet paikalle, Elsa”, hän sanoi viimein. ”Järjestämme linnassa päivälliskutsut herra Ludenburgin kunniaksi, joten pian meidän täytyy palata ja valmistautua tervehtimään vieraitamme.”

”Kyllä, isä”, Elsa vastasi ja teki niin kuin käskettiin.

* * *

”Axel Ludenburgille ja hänen suurenmoiselle taideteokselleen!” kuningas kajautti ja kohotti maljansa korkealle pitopöydän yläpuolelle linnan suuressa juhlasalissa. Vieraat seurasivat hänen esimerkkiään.

”Axelille!” he huusivat ja kilistivät maljojaan.

Tarjottimet olivat kukkuroillaan ruokaa, seurue oli riehakas, ja pöytään oli ahtautunut enemmän väkeä kuin siihen mahtui. Kuningas oli pyytänyt uskollisinta ystävänsä lordi Petersseniä liittymään juhlaväen joukkoon. Myös herra Ludenburgin perhe oli paikalla. He olivat matkustaneet laivalla Weseltonin valtakunnasta, joka oli Arendelin pitkäaikainen kauppakumppani. Weseltonin herttua oli tullut heidän mukanaan, ja hän istui Elsan vieressä.

”Ja Arendelille ja Weseltonille!” herttua lisäsi. Hänellä oli suuri suu niin pieneksi mieheksi. Kun herttua nousi seisomaan, Elsa ei voinut olla huomaamatta, että hän oli reippaasti muita pöytävieraita lyhyempi. ”Kauan eläkööt ja kukoistakoot valtakuntamme rinnakkain!”

”Arendelille ja Weseltonille!” kaikki toistivat kaikuna.

Elsa kilisti maljaa äitinsä kanssa.

”Miten ilahduttavaa, että saamme lopultakin illastaa yhdessä”, herttua sanoi äidille, kun palvelijat veivät lau-

tasia pois ja valmistautuivat tarjoilemaan jälkiruokaa. ”Mikä ilo onkaan, että saan tavata prinsessan ja nähdä omin silmin, miten loistava tulevaisuus Arendelia odottaa.” Hänen otsansa rypistyi. ”Olen jo pitkään kiinnittänyt huomiota siihen, miten vähän prinsessa osallistuu julkisiin tilaisuuksiin.”

Elsa vastasi hymyyn kohteliaasti mutta vaikeni. Äiti oli muistuttanut häntä usein, että prinsessan rooliin kuului kuunnella toisia, mutta puhua vasta sitten, kun oli jotain todella tärkeää sanottavaa.

”Elsan opinnot teettävät niin paljon työtä, että emme ole vielä pyytäneet häntä mukaan kovin moneen tapahtumaan”, äiti sanoi herttualle ja katsoi herra Ludenburgia. ”Mutta luonnollisesti halusimme hänet mukaan perhettämme esittävän veistoksen paljastamistilaisuuteen. Juuri siitähän tässä illassa on kyse, perheestä.”

Elsa kohotti käden suulleen peittääkseen hymynsä. Äiti kyllä tiesi, miten keskustelu pidetään kurssissa.

Elsa tapasi Weseltonin herttuan ensimmäistä kertaa. Hän tiesi heti pitävänsä enemmän Blakestonin herttuasta, jolla oli lempeä katse ja jonka taskut pullottivat aina suklaamakeisia, joita hän ujutti prinsessalle erityisen pitkäpiimäisten päivälliskeskustelujen aikana.

Ei, vaan tärkeiden neuvottelujen. Kuten äiti toistuvasti muistutti Elsaa, joskus koittaisi päivä, jolloin hänen pitäisi olla valmis nousemaan valtaistuimelle. Tätä nykyä Elsa jakoi aikansa isän kokousten ja kotiopettajattaren pitämien kaunokirjoituksen, luonnontieteen ja valtio-opin tuntien välillä. Hän oli myös kyllin vanha osallistuakseen linnan pitoihin, ja niitähän riitti. Takana olivat ajat, jolloin hänet vain kiidätettiin juhlasaliin tervehtimään vieraita ja lähetettiin sitten toiseen huo-

neeseen syömään yksin päivällistään. Hän ei ollut enää yhtä yksinäinen, mutta kaipasi yhä jotakuta oman ikäistään, jolle uskoutua. Pienten leikkitovereiden emäntänä toimiminen oli taaksejäänyttä elämää.

”Hyvin puhuttu! Mutta hän on aivan liian arvokas valtti lukkojen takana pidettäväksi.” Herttua paukutti pöytää korostaakseen sanojaan. Hän heilui niin paljon puhuessaan, että hänen peruukkinsa valahti yhtenäen takaraivolle.

”Terävä huomio, teidän armonne”, lordi Peterssen liittyi keskusteluun. ”Elsa on nyt nuori nainen ja valmis ottamaan osaa kuningaskuntaa koskeviin neuvotteluihin.”

Elsa hymyili hänelle. Isä ja lordi Peterssen olivat niin läheisiä, ettei hän ollut pelkkä neuvonantaja vaan perheenjäsen. Elsa oli aina pitänyt häntä setänä. Ja niin kuin sedän kuului, ennen päivällistä hän oli varoittanut Elsaa herttuan tavasta urkkia asioita.

”Juuri niin!” herttua myönsi. ”Prinsessa Elsa, olen varma, että olet oppinut kirjoistasi yhtä ja toista vuonoista ja niiden keskeisestä asemasta.” Elsa nyökkäsi. ”Niin, Weseltonissa isoisäni oli se, joka löysi ensimmäisen vuonon. Hänen ansiostaan me...”

Herttua jaaritteli jaarittelemistaan, kunnes lordi Peterssen karaisi kurkkuaan. ”Lumoavaa, teidän armonne! Ehkä voimme palata aiheeseen myöhemmin? Luulenpa, että jälkiruokaa tarjoillaan jo.” Hän kääntyi toiseen suuntaan ennen kuin herttua ehti keskeyttää hänet. ”Herra Ludenburg, toivottavasti vatsassanne on vielä tilaa!”

Kuin merkin saaneena palvelijat astuivat ovista kantaen hedelmin ja herkuin lastattuja tarjottimia, jotka he laskivat pöydälle.

”Meillä on Weseltonissa kaikkia näitä herkkuja ja vielä monia muitakin”, herttua kehaisi siepatessaan lautaselleen kakunpalan ja kaksi pikkuleipää.

Elsa tiesi, että niin ei sopinut ajatella, mutta ”Weselton” kuulosti kovasti samalta kuin ”Vessaton”, ja herttuassa olikin jotain perin moukkamaista. Elsa vilkaisi isäänsä. Olikohan hän koskaan tullut ajatelleeksi, miten naurettavalta Weselton kuulosti? Isän ajatukset olivat aina verhon peitossa. Juuri nyt hän keskusteli herra Lundenburgin vaimon kanssa, ja lordi Peterssen puhui kuvanveistäjän itsensä kanssa tämän seuraavasta työstä, joten herttua, kuningatar ja Elsa olivat oman onnensa nojassa.

”Teidän majesteettinne, kylläpä tyttärenne on hurmaava”, herttua sanoi, ja Elsa tunsu heti syyllisyyttä ajatuksistaan. ”Hänestä tulee suurenmoinen kuningatar.”

”Kiitos”, äiti sanoi. ”Niin totisesti tuleekin.”

”Vanhempani ovat kouluttaneet minut hyvin”, Elsa lisäsi ja hymyili äidilleen. ”Kun aikani koittaa, tiedän olevani valmis hallitsemaan Arendelia.”

Herttua katsoi häntä uteliaana. ”Kas! Kas! Siitä olen varma. Harmi vain, että olet ainoa kruununperillinen. Niin, Eteläsaarten kuninkaallakin on kolmetoista poikaa.”

Elsa tarttui pöydällä olevaan maljaansa estääkseen itseään sanomasta sellaista, mitä myöhemmin katuisi. Kumma kyllä malja tuntui jääkylmältä hänen kädessään. ”Herra, tuskinpa se...”

Äiti keskeytti hänet. ”Elsa yrittää sanoa, että onpa siinä komea veljeskatras.” Äiti ei selvästi häkeltynyt puheenaiheesta, sillä häneltä oli kysytty asiasta aiemminkin. ”Kohtalonani oli saada vain yksi lapsi, mutta sellais-

ta tapahtuu.” Hän katsoi Elsaa silmät loistaen. ”Tiedän, että hänestä tulee ylväs hallitsija.”

”Kuningaskuntamme tarvitsee vain yhden vahvan johtajan”, Elsa lisäsi lujasti. ”Ja se kansalla on minussa.”

Herttua rypisti kulmiaan. ”Toki, mutta jos jokin esittäisi sinua astumasta valtaistuimelle – ”

”Voin vakuuttaa teille, herttua hyvä, että olemme täysin valmiita johdattamaan Arendelin tulevia haasteita kohti”, äiti sanoi hymyillen.

Herttua raapi päätään ja peruukki liikahti hiukan. Hän tihrusti ensin kuningatarta ja sitten Elsaa silmälasiansa yli. ”Tytöstä tulee täysi-ikäinen kahden vuoden kuluttua. Lieneekö näköpiirissä yhtään soveliasta kosijaa? Valtakuntiemme välinen naimakauppa tai liitto jonkin toisen kauppakumppanin kanssa voisi olla varsin kannattava hanke.”

Elsa tuijotti sylissään olevaa lautasliinaa. Hän tunsi poskiensa hehkuvan.

”Elsalla on runsaasti aikaa puolison löytämiseen”, äiti sanoi. ”Tällä hetkellä haluamme hänen keskittyvän velvollisuuksiinsa kuningaskuntaa kohtaan.”

Valtio-opin koe, jonka kotiopettajatar pitäisi aamulla, tuntui paljon polttavammalta ongelmalta kuin sopivan sulhasen löytäminen. ”Kiitos, että kannatte huolta asioistani, teidän armonne”, Elsa lisäsi. ”Kun löydän sulhasen, kuulette siitä varmasti ensimmäisten joukossa.” Hän puhui ivalliseen sävyyn, mutta herttuaa hänen vastauksensa näytti miellyttävän. Äiti vilkaisi häntä moititvasti, mutta Elsa ei ollut mahtanut itselleen mitään.

Kun herttua oli viimein poistunut ja herra Ludenburg ja hänen perheensä olivat lausuneet hyvästit, kuningas, kuningatar ja Elsa suuntasivat yksityisiin huoneisiinsa.

”Pidit hyvin puolesi”, äiti sanoi Elsalle. ”Keskustelit erinomaisen taidokkaasti ja teit vaikutuksen herrtuaan kauppaneuvotteluja koskevilla tiedoillasi.”

”Hän näytti yllättyvän, kun tiesin niin paljon”, Elsa sanoi. Hänen hartioitaan kiristi ikään kuin hän olisi kannatellut niillä koko valtakunnan painoa. Orastava päänsärky sykki hänen ohimoillaan, ja hän kaipasi huoneensa rauhaan.

”Olen sinusta hyvin ylpeä”, isä sanoi paljastaen ajatuksensa ensimmäisen kerran illan aikana. Hän hymyili vaimolleen ja laski kätensä tämän käsivarrelle.

Elsasta oli ihana katsella vanhempiaan yhdessä. He näyttivät yhä niin rakastuneilta. Oli vaikea olla kadehtimatta yhteyttä, joka heidän välillään vallitsi.

”Sinusta tulee vielä suurenmoinen kuningatar, Elsa”, isä lisäsi.

”Kiitos, isä”, hän vastasi kiinnittämättä sanoihin sen suurempaa huomiota.

Siihen olisi vielä kokonainen elinikä.

Toinen luku

Elsa

”Maanantaisin alamaiset tulevat linnaan tapaamaan minua ja äitiäsi, jos heillä on sydämellään jotain kuningaskuntaa koskevaa. Mielestäni säännöllinen tapaamisaika on paras ratkaisu. Sinä ja lordi Peterssen voitte ottaa heidät vastaan ja kuunnella heidän huoliaan. Ole myötätuntoinen ja huomaavainen ja lupaa, että kerrot heidän havaitsemistaan epäkohdista meille heti kun palaamme. Ja sitten tiistaisin... Elsa? Kuunteletko lainkaan?”

”Kyllä, isä”, Elsa sanoi, mutta oikeasti hänen ajatuksensa olivat muualla.

He istuivat kirjastohuoneessa keskustelemassa Elsan viikkoaikataulusta, ja hänen oli vaikea keskittyä. Täällä hän oli viettänyt paljon aikaa menneinä vuosina, ja jo pikkutyttönä hän oli tuntenut ajatustensa karkailevan kaikkien näiden kirjojen keskellä. Tummasävyisen huoneen seiniä peittivät lattiasta kattoon ulottuvat kirjojen täyttämät hyllyt. Isä luki aina, ja hänen työpöydällään lepäsi avoimena monta kirjaa. Nyt hän tutki kirjaa, jonka kirjoitus näytti vieraskieliseltä. Sivut olivat täynnä symboleja ja peikkoja kuvaavia piirroksia. Elsaa kiinnosti kovasti, mitä isä luki, mutta hän ei kysynyt mitään.

Sen sijaan hän halusi tietää, miten saisi aikansa kulumaan vanhempien poissa ollessa. Heidän oli määrä lähteä ainakin kaksi viikkoa kestäväälle valtiovierai-

lulle muutaman päivän kuluttua. Elsa ei muistanut, milloin he olisivat viimeksi olleet poissa yhtä kauan. Jotenkin häntä hermostutti. Hän tiesi, että hänellä riittäisi puuhaa opintojensa ja hallitsijan tehtäviin kuuluvien alamaisten tapaamisten kanssa, mutta hän ikävöi vanhempiaan jo nyt, vaikka he eivät olleet vielä edes lähteneet.

Isä risti kädet syliinsä ja soi hänelle pienen hymyn. ”Mikä hätänä, Elsa?”

Vaikka he olivat kahden, isä tuntui kuninkaalta. Se ei johtunut vain siitä, että hän pukeutui aina asemansa mukaisesti lukuisten mitalien koristamaan univormuun ja hänellä oli kaulassaan ketju, josta roikkui Arendelin vaakuna. Puhuipa hän sitten ulkomaiselle arvohenkilölle tai kiitti jotain linnan palvelijoista, hänen käytöksensä oli aina kuninkaallista. Hän oli mahtava ja hillitty silloinkin, kun hänen ei olisi täytynyt olla – vaikkapa pelatessaan shakkia ainoan tyttärensä kanssa. Elsaa sen sijaan ujostutti aina vain, niin prinsessa kuin olikin. Oliko hänen luonteensa sellainen, vai johtuiko se siitä, ettei hänellä ollut juurikaan itsensä ikäisiä puhelukumppaneita? Kun hän oli puhunut suurelle väkijoukolle herra Ludenburgin patsaan paljastustilaisuudessa, häntä oli jännittänyt. Isä ei näyttänyt koskaan epävarmalta. Synnykö sellainen varmuus iän myötä?

”Ei mikään”, Elsa valehteli. Olisi mahdotonta ilmaista kaikki nuo ajatukset muutamalla sanalla.

”Ah, mutta jokin sinua mietityttää.” Isä nojautui taaksepäin tuolissaan ja katsoi häntä tutkivasti. ”Tunnen tuon katseen. Sinulla on jotain mielessäsi. Äitisi sanoo, että silmiini ilmestyy etäinen katse, kun mietin jotain. Sinä, lapseni, muistutat minua.”

”Todellako?” Elsa sipaisi näkymättömän hiussuortuvan silmiltään.

Hän oli ylpeä siitä, että muistutti isäänsä. Hän jumaloi äitiään ja vietti mielellään aikaa tämän seurassa, mutta monesti hänen oli vaikea tietää, mitä äiti ajatteli. Joskus äiti unohti, miksi oli tullut Elsan huoneeseen, tai hän vaikenä äkisti kesken lauseen. Hänessä oli viipyilevää surumielisyyttä, jota Elsa ei ollut koskaan ymmärtänyt.

Oli muutakin, mitä Elsa ei käsittänyt. Jo vuosien ajan äiti oli kadonnut jonnekin yhdeksi kokonaiseksi päiväksi joka toinen kuukausi. Elsalla ei ollut aavistustakaan, minne hän meni, eikä äiti sen paremmin kuin isäkään selittänyt koskaan mitään. Tällä kerralla Elsa ei ollut pystynyt estämään itseään. Hän oli saanut kyllikseen salaisuuksista ja rohkeni lopulta kysyä, saisiko lähteä mukaan. Äiti oli näyttänyt ensin yllättyneeltä, sitten huolestuneelta ja lopulta anteeksipyytävältä. ”Kunpa voisinkin ottaa sinut mukaani, kultaseni, mutta tämä on jotain sellaista, mikä minun on tehtävä yksin.” Hän oli hipaissut Elsan poskea, ja hänen silmänsä olivat täyttyneet kyynelistä, mikä oli saanut Elsan hämmentymään entistä enemmän. ”Kunpa voisitkin tulla.” Yksin hän oli silti lähtenyt.

Isän kanssa oli erilaista. ”En ajattele mitään tärkeää, isä. Ihan totta.”

”Jokin sinua vaivaa, Elsa”, isä tiukkasi. ”Mistä on kyse?”

Elsasta tuntui typerältä sanoa, että hän ei halunnut heidän lähtevän, mutta siihen se osittain liittyi. Heidän mentyään Arendel jäisi hänen vastuulleen. Toki neuvonantajat ja lordi Peterssen olisivat linnassa, jos jotain

erityistä ilmenisi, mutta Elsa edustaisi kuningaskuntaa vanhempiansa poissa ollessa, ja taakka tuntui raskaalta. Ennen pitkää he palaisivat ja elämä jatkuisi ennallaan, mutta matka muistutti häntä lakkaamatta siitä, että vielä jonakin päivänä hänen täytyisi hallita valtakuntaa yksin. Miten pelottava ajatus.

”Elsa?”

Kaksi viikkoa yksin tässä suuressa linnassa. Elsa ei ollut varma, kestäisikö sitä. ”Onko teidän ihan pakko lähteä?” hän kysyi. Hän ei mahtanut itselleen mitään.

”Pärjäätkyllä, Elsa”, isä sanoi.

Ovelle koputettiin. ”Teidän majesteettinne?” Kai astui sisään. Hän oli työskennellyt linnassa jo ennen Elsan syntymää. Kuningas hallitsi valtakuntaa, mutta Kai hallitsi linnaa. Hän tiesi, missä kaiken ja kaikkien piti kulloinkin olla. Hän oli niin tärkeä osa kuninkaan ja kuningattaren elämää, että jopa hänen huoneensa sijaitsi kuningasparin yksityisten huoneiden välittömässä yhteydessä. Kai nyppäisi langanpätkän vihreän palvelijanjupakan hihalta. ”Weseltonin herttua on saapunut tapaamaan teitä.”

”Kiitän. Ole hyvä ja ilmoita hänelle, että otan hänet vastaan neuvoston huoneissa mitä pikimmin”, isä sanoi.

”Kyllä, teidän majesteettinne”, Kai hymyili Elsalle ja katosi.

Isä kääntyi hänen puoleensa. ”Näytät siltä kuin sinulla olisi ollut sydämelläsi jotain muutakin.”

Liikaa, jotta sen olisi voinut kertoa hetkessä. ”Yritän vain keksiä, mitä tarjoaisin alamaisten kyselytunnilla”, Elsa sanoi sen sijaan. ”Tarjoatteko yleensä heille ruokaa? Ajattelin, että olisi mukava ravita ihmisiä, kun he

ovat matkanneet linnaan asti tapaamaan meitä. Vai mitä tuumaat?”

Kuningas hymyili. ”Loistava ajatus. Olen aina pitänyt kovasti krumkake-vohveleistasi.”

”*Minun* vohveleistani?” Elsa ei muistanut ikinä leiponeensa isälleen mitään. ”Kiität minua varmaan jostain Olinan luomuksista, mutta pyydän häntä mielelläni leipomaan niitä.”

Olina hallitsi linnan keittiötä ja valvoi kaikkien palvelijoiden työtä. Pikkutyttönä Elsa oli usein livahtanut keittiöön istumaan Olinan seurassa. Niin hän ei ollut tehnyt pitkään aikaan. Eikä hän muistanut ikinä leiponeensa vohveileita.

Isän otsa rypistyi. ”Vai niin. Ne olisivat silti herkullisia. Ehkä Olina leipoo niitä vieraillesi.”

Elsa alkoi nousta tuolista. ”Oliko sinulla vielä jotain muuta, isä?”

”Kyllä.” Kuningas nousi seisomaan. ”Ennen kuin menet, haluan antaa sinulle jotakin. Ole hyvä ja tule mukaani.”

Elsa seurasi isää vanhempiansa makuukamariin. Isä käveli seinää peittävän kirjahyllyn luo ja painoi yhtä kirjoista. Silloin koko seinä aukesi kuin ovi. Hyllyn takaa paljastui pieni hämärä kammio. Elsa yritti nähdä, minne isä meni, mutta tämä ei pyytänyt häntä mukaansa. Linna oli täynnä salakäytäviä ja muita samankaltaisia kammioita. Isä ja hän olivat leikkineet piilosta joissakin niistä kauan sitten, mutta nykyään Elsa tiesi, että salakäytävien tarkoituksena oli auttaa kuningasperhe turvaan, jos vihollinen yrittäisi vallata linnan.

Hetken kuluttua isä palasi kantaen suurta vihreää puusta veistettyä lipasta. Se oli aamiaistarjottimen ko-

koinen, ja koristeena siinä oli perinteiseen tapaan maalattuja kullanvärisiä ja valkoisia krookuksia, Arendelin kansalliskukkia. Lippaan kansi oli kauniin kupera.

”Haluan antaa tämän sinulle.” Hän laski lippaan pöydälle Elsan eteen. Elsa hiveli sormenpäillään kuperaan kanteen kaiverrettua kullalla silattua perhevaakunaa. Se oli aivan samanlainen kuin se lukittu lipas, jota kuningas piti työpöydällään ja jonka hän otti mukaansa mennessään tapaamaan neuvonantajiaan. Isän lippaassa oli tärkeitä asetuksia allekirjoitettavaksi, henkilökohtaisia papereita ja kirjeitä armeijalta ja naapurivaltakunnilta. Elsalle oli tähdennetty pienestä pitäen, että lippaaseen ei saanut ikinä kajota.

”Saanko minä?” hän kysyi käsi salvan päällä. Isä nyökkäsi.

Lipas oli tyhjä. Sen sisäpuoli oli päällystetty paksulla vihreällä sametilla.

”Tämä lipas valmistettiin sinun valtakuntaasi varten”, hän sanoi, ja Elsa kohotti katseensa yllättyneenä. ”Koska olet kruununperimysjärjestyksessä ensimmäinen ja sinusta tulee täysi-ikäinen jo muutaman vuoden kuluttua, äitisi ja minä ajattelimme, että sinun on aika saada oma lipas arvoesineitäsi varten.”

”Isä, se on kaunis”, Elsa sanoi. ”Mutta en tarvitse sitä nyt.”

”Et niin”, isä sanoi hiljaa. ”Mutta jonakin päivänä tarvitset, ja halusimme, että se on sinulla valmiina. Kai ja linnan palvelusväki tuntevat lippaan ulkonäöltä ja tietävät, että sen sisältö on yksityistä. Mitä tahansa laitatkin tähän lippaaseen, vain sinun silmäsi näkevät sen, Elsa. Lippaassa salaisuutesi ovat turvassa. Ehdotan, että pidät sen toistaiseksi omassa huoneessasi.” Isä tavoitteli

hänen katsettaan nähdäkseen, että hän ymmärsi.

Elsa siveli sormillaan vihreää samettisisusta. ”Kiitos, isä.”

Isä peitti hänen kätensä omallaan. ”Nyt ei ehkä tunnu sillä, mutta jonakin päivänä koko elämäsi muuttuu enemmän kuin osaat arvatakaan.” Hän epäröi. ”Lupaa, että jos en silloin ole täällä auttamassa sinua – ”

”Isä – ”

Isä keskeytti hänet. ”Lupaa minulle, että kun se päivä koittaa, etsit apua tästä lippaasta.”

Etsit apua lippaasta? Sehän oli vain lipas. Kaunis tosin, mutta pelkkä lipas yhtä kaikki. Silti Elsaa hiveli, että hän sai samanlaisen lukollisen lippaan kuin millaista isä ja kuninkaas ja kuningattaret ennen häntä olivat käyttäneet. ”Minä lupaan”, hän sanoi.

Isä painoi suukon hänen otsalleen. ”Säilytä se turvallisuudessa paikassa.”

Elsa tarttui lippaaseen ja astui vanhempiansa makuuhuoneen ovelle. Isä tuli käytävään hänen perässään ja katsoi häntä. ”Varmasti”, Elsa lupasi.

Isä hymyili ja palasi kirjastoon töidensä pariin.

Elsa käveli huoneeseensa lipas sylissään. Päivä oli lämmin, ja vaikka avoimista ikkunoista ei juurikaan virrannut ilmaa, kylän äänet kantautuivat sisälle. Elsa jäi seisomaan ikkunan viereen ja katseli linnanpihan yli muurien takana aukeavaa maailmaa. Kylä oli täynnä elämää ja ihmisiä. Hevosia ja kärryjä tuli ja meni. Suihkulähde, jonka keskeltä heidän patsaansa kohosi, ampui vettä korkealle ilmaan kuin geysir konsanaan. Lapset polskivat altaassa täysissä pukeissa yrittäen viilentää oloaan. Elsa katseli, kuinka eräs äiti kiskoi sättien poikansa suihkulähteestä. Toruista huolimatta pojalla

näytti olevan hauskaa. Koska Elsalla oli viimeksi ollut hauskaa?

Kunpa äiti olisi ollut kotona, niin he olisivat voineet juoda iltapäiväteetä yhdessä. Oli ikävää istua yksin linnassa näin lämpimällä säällä. Missä äiti muuten oli näin suurenmoisen kauniina päivänä? Miksei hän ollut ottanut Elsaa mukaansa?

”Haluatko jotain, prinsessa Elsa?” Gerda kysyi. ”Vettä kenties? Tänään on niin kuuma!”

Kain tavoin myös Gerda oli ollut linnassa jo ennen Elsan syntymää. Hän huolehti, että Elsalla oli kaikki hyvin. Juuri nyt hän kantoi tarjotinta, jolla oli kylmää vettä pikareissa. Ne olivat varmaan isää ja herttuaa varten.

”Kiitos, Gerda, en tarvitse mitään”, Elsa sanoi.

”Hyvä on. Kunhan vain pidät itsesi viileänä. En halua, että saat lämpöhalvauksen!” Gerda kiiruhti tiehensä.

Elsa jatkoi matkaansa puristaen lipasta tiukasti sylissänsä. Hänen täytyisi keksiä jotain tekemistä äidin kotiintuloon asti. Ehkä Gerda oli oikeassa, pieni vilvoittelu tekisi hyvää. Hän voisi käyskennellä linnanpihalla. Tai ehkä hän lukisi hetken. Isä oli antanut hänen tutkittavakseen muutamia kirjoja, joissa kerrottiin sopimuksesta, joita Arendel oli solminut muiden valtakuntien kanssa.

Hän halusi kyllä perehtyä valtakunnan asioihin tulevaisuutta silmällä pitäen, mutta juuri nyt häntä ei olisi voinut vähempää kiinnostaa. Elsa avasi huoneensa oven ja suuntasi lapsuusaikaisen kirjoituspöytänsä luo. Hän laski lippaan pöydälle ja tuijotti sitä hetken. Vihreä lipas näytti olevan väärässä paikassa hänen tavaroidensa joukossa.

Ehkei niin erityislaatuisen lippaan ollut tarkoituksaan olla näkyvillä. Mitä tärkeitä papereita hän voisi säilyttää siinä? Kenelle hän muka kirjoitti kirjeitä? Ei, vielä hän ei ollut kuningatar. Hän ei tarvinnut lipasta nyt, eikä toivottavasti vielä pitkään aikaan. Hän meni kapiroarkulleen, siveli oikealla kädellään kanteen maalattua E-kirjainta, avasi kannen ja lasi lippaan turvaan arkun pohjalle. Hän peitti sen tilkkutäkillä, jonka äiti oli ommellut hänelle, kun hän oli vauva. Sitten hän sulki kannen. Hetken päästä Elsa poimi kirjan yöpöydältään, ja tuskin enää muisti koko lipasta.

JÄÄTYNYT SYDÄN

*Mitä jos Anna ja Elsa
eivät tuntisikaan toisiaan?*

Mitä jos Anna ja Elsa olisivatkin kasvaneet erillään? Frozenista tuttujen siskosten tarina uutena, jännittävänä versiona.

Kun Elsa joutuu vanhempiansa yllättävän kuoleman jälkeen ottamaan vastuun koko Arendelistä, hän tuntee itsensä yksinäisemmäksi kuin koskaan. Pian nuoren kuningattaren mieleen alkaa palata outoja tuokiokuvia lapsuudesta ja valtakuntaa kohtaa hyinen kirous. Peruakseen ikuisen talven ja täyttääkseen tyhjyyden sisällään Elsan on lähdettävä matkalle kohti tuntematonta. Samaan aikaan läheisessä kylässä leipurin tyttärenä kasvanut Anna tuntee voimakasta vetoa Arendeliin – aivan kuin joku etsisi häntä...

9789520413743

Copyright © 2019 Disney Enterprises, Inc.
All rights reserved.

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-1374-3